

Buda Ferenc

LELET

Papírlapon kifakult írás:
szó-csonkok s néhány kanyarítás.
Szakadt betűk, betűhiányok
– romlott falból kiesett vályog –
mögül vak titkok integetnek.
Töprengék: vajon mit jelenthet,
s ki hagyta itt? Mi végre írta?
Magával mit vitt még a sírba?
Ám a koszlott papír csak hallgat,
tartja a titkot, mint tilalmat,
s vallathatom akár naponta,
meg nem tudom, ki keze vonta.

SZÍTOGATOM

az őszi lángot.
Sziporkát vetnek a szilánkok,
ám a forgács parazsa vékony,
melege múltó, illanékony,
a réginek csak röpke mása.

Elég tán a meg nem fagyásra.

NÉGY EMLÉK

Állampusztán a nyári reggelek:
tarkódra sújt korán a vakmeleg,
fekélyed lüktet, háborog beled,
s már az sem érdekel, mi lesz veled.

Az istálló homálya: templomi.
Mit sem tudok egy percig mondani.
Sajog minden tagom, de semmi baj:
mára megszületett egy kisbivaly.

S azok a szürke téli hajnalok!
Nyüszít a fagy, melletted oldalog,
s te begubódzol: el ne gémberedj.
Hány éve is, hatvan? Nem: hatvanegy.

Ám végül is akárhány, egyre megy.

Lassú az éj, száz év, míg eltelik.
Hánykódunk a vaságyon reggelig.
Csak gondok nyúznak gondolat helyett.
A percek hosszú gondolatjelek.
Álmodni? Mit? S mi végre? Marhaság.
Szúrós a pokróc. Bök a szalmazsák.

Ilus eladja a bárányait